

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2400

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mire Kovačić, predsjednice vijeća, mr. sc. Ivice Kujundžića i Eveline Čolović Tomić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Iskon Internet d.d., Savska cesta 41, Zagreb, kojeg zastupaju opunomoćenici odvjetnici Vončina, Grubišić, Lović, Lalić, odvjetnici u Zagrebu, Preradovićeve 13, protiv odluke tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, (sada: Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi nadzora maloprodajnih cijena na tržištu, na sjednici vijeća održanoj 9. srpnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-01/12-05/17, urbroj: 376-11-13-22 od 18. travnja 2013.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporavanom odlukom tuženika Vijeća Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije (HAKOM), klasa: UP/I-344-01/12-05/17, urbroj: 376-11-13-22 od 18. travnja 2013., donesenom u postupku provođenja regulatorne obveze nadzora maloprodajnih cijena na tržištu maloprodaje širokopojasnog pristupa internetu i usko povezanog tržišta prijenosa televizijskih programa uz plaćanje naknade, odlučeno je da je trgovačko društvo Iskon Internet d.d. Zagreb, obvezno izmijeniti iznose mjesečnih naknada paketa usluga, odnosno određen je najniži iznos mjesečne naknade paketa usluga (točka I. izreke), a cijene se počinju primjenjivati od 1. lipnja 2013. (točka II. izreke).

Tužitelj u tužbi navodi da tužbu podnosi zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i to odredbi Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, u tekstu: ZEK) i povredu odredaba općeg upravnog postupka. Navodi da je trgovačko društvo koje djeluje na tržištu elektroničkih komunikacijskih usluga, a da mu je Odlukom o analizi tržišta širokopojasnog pristupa internetu HAKOM-a od dana 21. ožujka 2012., te pripadajućom Analizom tržišta maloprodaje širokopojasnog pristupa internetu, između ostalog određena regulatorna obveza nadzora pojedinačnih cijena usluga te s time povezana troškovna usmjerenost cijena usluga, što znači da je u slučaju izmjene cijena internetskih usluga i IPTV usluge iste obvezan dostaviti HAKOM-u na uvid najmanje 45 dana prije njihove objava a HAKOM može prije ili nakon objave tih cijena odlukom izmijeniti ili ukinuti cijene usluga ukoliko utvrdi da su u suprotnosti s regulatornim obvezama i mjerama iz članka 63. stavka 4. ZEK-a, koji članak i citira. Ističe da je dana 31. svibnja 2012. dostavio tuženiku dokaz da su postojeće cijene troškovno usmjerene, a nakon provedenog upravnog postupka tuženik je dana 18. travnja 2013. donio osporavanu odluku kojom da je odlukom tuženik naložio podići cijene tarifnih paketa usluga koji sadrže internetske usluge i televizije. Upire na povredu načela zakonitosti u postupku –

nepostojanje metode utvrđivanja obveze troškovne usmjerenosti. Navodi da tuženik nije naveo u osporavanoj odluci kojom metodom je ocjenjivao podatke koje mu je dostavio tijekom postupka. Smatra da je osporavana

odluka donesena na temelju slobodne ocjene jer norma kojom se ima odrediti kriteriji i metodologija izračuna testa istiskivanja cijena ne postoji. Smatra da će izgubiti dio korisnika što će dovesti do gubitka prihoda. Upire na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske glede obrazloženja rješenja, te smatra da obrazloženje odluke tuženika ne sadrži opis metodologije, navođenje i primjenu kriterija po kojima je tuženik proveo ocjenu rizika istiskivanja konkurencije od strane tužitelja pa obrazloženje sadrži nedostatke. Smatra pogrešnom primjenom vremena primjene Odluke o analizi tržišta maloprodaje široko pojasnog pristupa internetu od 21. ožujka 2012. jer prije stupanja na snagu te Odluke nije bio operator sa značajnom tržišnom snagom na tržištu maloprodaje širokopojasnog pristupa a od njega nije traženo poslovno izvješće za 2012. i 2013. godinu pa nije moguće razumjeti na kojim podacima je HAKOM zasnovao osporavanu odluku. Navodi da su povrijeđena načela izjašnjavanja stranke u postupku te da nije bio upoznat o načinu vođenja postupka, metodologiji, izračunu, sadržaju podataka koje je dužan dostaviti kao i načinu na koji će biti isti upotrijebljeni. Nije imao stručnjake na raspolaganju koji bi radili isključivo na predmetnom postupku, nije imao mogućnosti izjasniti se na okolnosti povećanja iznosa amortizacije za 15%. Poziva se na članak 17. stavak 5. ZEK-a glede sudjelovanja stranke u postupku. Povredu materijalnog prava tužitelj nalazi u tome da u obrazloženju osporavane odluke nedostaju očitovanja tuženika o metodologiji koju je primijenio, o izvorima na koje se oslanjao prilikom procjene podataka i izvore pravne na kojima temelji svoje zaključke. Ističe da postoji pravna regulativa EU kojom je regulirano postupanje nadležnih tijela EU prilikom ocjene troškovne usmjerenosti tijela Telekom operatora sa značajnom tržišnom snagom a koje nije tuženik koristio. Predlaže donijeti presudu kojom se usvaja tužbeni zahtjev i poništava osporavana odluka tuženika, te da tuženik naknadi trošak spora prema određenju Suda uvećan sa zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja do isplate. Tužitelj se u tužbi, u vezi prijedloga održavanja rasprave, poziva na odredbu članka 18. stavak 2. ZEK-a i na odgovarajuću primjenu ZUS-a, (članak 12. stavak 1. i stavak 3. točka 4. – nadležnost Suda), što obrazlaže nedostatkom detaljnih zakonskih odredbi o načinu rješavanja ovog upravnog spora.

U tužbi je podnio prijedlog za donošenje odluke o odgodnom učinku tužbe sukladno članku 26. stavku 2. Zakona o upravnim sporovima, o kojem je odlučeno ovosudnim rješenjem poslovni broj: UsII-36/13-2 od 23. svibnja 2013. kojim je odbijen prijedlog za odgodni učinak tužbe, koje rješenje je tužitelj primio dana 29. svibnja 2013. (dostavnica o izvršenoj dostavi prileži spisu).

Tuženik u odgovoru na tužbu (zaprimljen pri Sudu dana 26. lipnja 2013.) navodi da je osporavana odluka donesena u postupku provođenja regulatorne obveze nadzora maloprodajnih cijena na tržištu maloprodaje širokopojasnog pristupa Internetu i usko povezanog tržišta prijenosa televizijskih programa uz plaćanje naknade. Poziva se na Odluku vijeća HAKOM-a od 21. ožujka 2012., smatra da su ispunjeni uvjeti za primjenu članka 63. stavka 5. ZEK-a. U odnosu na nepravilnu primjenu zakona ističe da se u tužbi ne navodi da je došlo do povrede članka 63. stavka 5. ZEK-a nego se svi prigovori odnose na nepostupanje prema pravilima postupka i smatra da osporavana odluka ima sve elemente propisane člankom 98. stavkom 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09., u tekstu: ZUP-a). Ističe da su kriteriji koji se tiču određivanja regulatornih obveza predmet drugog spora. Tuženik ističe da troškovni modeli nisu relevantni jer se odnose na veleprodajne cijene a predmet spora je maloprodajna cijena. Upire na dopis od 31. svibnja 2012. prema kojem da je jasno da je Iskon prilično upoznat s metodologijom. U odnosu na podatke o troškovima za 2011. navodi da je koristio podatke iz te godine jer su to najnoviji službeni revidirani podaci ali i ističe da ne treba miješati podatke o troškovima i obvezu troškovne usmjerenosti propisane u osporavanoj odluci. Navodi da podaci za poslovanje Iskona u 2012. godini još nisu do danas službeno objavljeni. Glede sudjelovanja u postupku tuženik nabroja koliko puta je u postupku dopisom od Iskona zatraženo dostava podataka i produljenje rokova o istom. Dostavlja prijevod Odluke Komisije od 4. srpnja 2007. glede primjene WACC-a u svrhu određivanja minimalne margine maloprodajnih usluga koja je uobičajena u EU praksi određivanja minimalne margine maloprodajnih usluga odnosno ista je uobičajena a usmjerena je izbjegavanju istiskivanja konkurencije pre niskim cijenama što se određivanjem odgovarajućih regulatornih obveza na predmetnom tržištu nastoji izbjeći. U odnosu na prijedlog za održavanje rasprave tuženik prepušta Sudu da odluči je li u ovom predmetu ista potrebna. Predlaže Sudu da tužbu odbije kao neosnovanu.

Sud ističe da je tužitelj izvršio uvid u ovaj ovosudni spis dana 15. listopada 2013., dana 21. listopada 2013., te dana 8. travnja 2014., dakle nakon dostavljenog odgovora tuženika (o izvršenim uvidima spisu prileže bilješke), čime je tužitelju dana mogućnost izjasniti se o navodima druge stranke i o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora (članak 6. ZUS-a), a što nije učinio.